

To idealen or not to idealen

Het is zondagochtend en ik zit al een tijdje naar een nog onbeschreven document te staren op mijn beeldscherm. Zoals vaker de afgelopen weken zit ik me af te vragen welke 'punchline' ik vandaag wil gebruiken om dit stukje te schrijven en hoe ik bereiken ga wat ik graag wil bereiken. Wil ik dan wat gebruiken met dit wekelijkse gebrabbel dan? Jazeker! Ik denk namelijk dat we met zijn allen keihard de verkeerde kant op gaan en ik wil graag met alle liefde bereiken dat we eens gaan nadenken over waar we mee bezig zijn. En dat bedoel ik niet zoals het clubje wijsneuzerige baarden en bakfietsende biologische quinoakauwers dat een paar weken geleden een doorgaande weg in Haarlem blokkeerden en dat afgelopen week nogmaals dunnetjes over deed op de A10. Los van dat ik hun vasthoudend en hun idealen bewonder, wordt het ondertussen bijzonder irritant. Hebben ze dan echt niet door dat de bedrijven en instanties tegen wie hun protest gericht nog geen seconde wakker liggen hiervan en dat alleen 'Jan Modaal' hier de dupe van is? Bovendien was het protest in Haarlem ook nog eens op een tijdstip dat de ambtenaren het provinciehuis allang verlaten hadden, aan de vrijmibo zaten en allang begonnen waren aan het weekend. Bovendien dunde het protest per uur uit en zaten er 's nachts nog vier eenzame zielen op de Fonteinlaan te vernikkelen. In gesprek gaan met deze (overigens trouwens best aardige en gezellige) mensen heeft ook geen zin, want binnen no-time buigen ze het gesprek weer naar hun onderwerp van protest en over hoe succesvol ze zijn. Je kunt ze dan ook niet ontzeggen dat ze nog idealen hebben waar ze voor willen vechten.

Ook vandaag betreed weer een groep mensen de Haarlemmerhout, zij het dan met een hele andere reden. Oorspronkelijk voor een evenement waar we ook onze idealen van herdenken en vrijheid vieren hoog op de agenda hadden staan. Ik ben alleen bang dat het voor veel mensen gewoon weer een reden is om 'helemaal los' te gaan is. Twee jaar geleden belandde ik na een avonddienst op de eerste hulp (waarom doet er even niet toe) en mocht ik van dichtbij aanschouwen wat een dagje vrijheid vieren met sommige mensen doet. Hoogtepunten waren de man die binnen kwam met een gebroken kaak na een vechtpartij en het meisje van 16 die zich (bijna letterlijk) een coma had gezopen. Dat was zo ongeveer om één uur 's nachts en het festival was ondertussen ruimschoots afgelopen. In afwachting van wat uitslagen raakte in gesprek met de lieve verpleegkundige die aan mij was toegewezen, ze vertelde dat het die dag behoorlijk druk was geweest met soortgelijke spoedgevallen. Ondertussen is een overgrote meerderheid het eens met de PVV en vindt dat we asielzoekers allemaal moeten uitzetten, is er nog steeds een clubje dat vindt dat we bestuurd worden door reptielen en Poetin de hemel in prijst en zijn we nog drukker met ons eigen gelijk en onze tegenstellingen dan we volgens mij ooit geweest zijn. Iets wat ons in de geschiedenis weinig goeds gebracht heeft, waar we op een dag als vandaag bij stil zouden moeten staan en wat langzamerhand steeds meer eng dichterbij komt te staan. Dat alles uit naam van de vrijheid die we vandaag zo uitbundig vieren; vrijheid van meningsuiting, vrijheid van demonstratie en ga zo maar door... Maar iemand ook maar enigszins het idee dat we onze vrijheid nog meer misbruiken dan Sywert, Bernd en Camille ooit hun 'alliantie' misbruikt hebben voor hun eigen gewin? Vrijheid is namelijk geen vrijbrief om maar te doen en te laten wat jou goed uit komt, maar brengt ook verantwoordelijkheid met zich mee. De verantwoordelijkheid om rekening te houden met elkaar, elkaar niet te kwetsen, elkaar te respecteren en waarderen en om te zien naar elkaar.

Dat gezegd hebbende en inmiddels bijna een A4'tje verder, zit ik nog steeds naar mijn scherm te staren. Want waar ligt mijn ideaal? Wat wil ik bereiken en vooral ook op welke manier? Of ben ik misschien te ouderwets door te streven naar jaren-zestig-idealen? En ben ik zelf wel zo perfect als ik pretendeer te zijn? Want ja, ook ik sta vanavond waarschijnlijk te feesten in een vertrappt Haarlemmerhout. Niet omdat ik mijn vrijheid wil vieren, maar gewoon omdat Chef'Special speelt en ik dat niet wil missen. Genoeg vragen en twijfels dus. Vragen en twijfels die me geen stap dichterbij brengen, maar die me wel elke dag een klein beetje wijzer maken. Of minder eigenwijs, het is maar net hoe je het ziet. Gelukkig heb ik de komende dagen genoeg tijd om daar, in een stil stukje van de wereld, even over na te denken. En diep van binnen ben ik er nog steeds van

overtuigd, dat bijna iedereen dezelfde twijfels heeft. Alleen durven we die twijfels, onder druk van de overgrote meerderheid, niet te uiten, bang om buiten de boot de vallen of als buitenbeentje beschouwd te worden. Onder druk van de meerderheid niet je eigen mening durven te uiten; waar doet me dat ook al weer aan denken? Natuurlijk weet ik ook wel dat je hoofd nooit makkelijker afgemaaid wordt boven het maaiveld. Maar vergeet niet: de grootste vooruitgang en evolutie hebben we te danken aan de buitenbeentjes en de mensen die hun hoofd boven het maaiveld uit durfden te steken! En vergeet daarbij vooral niet om hardop en luid te blijven lachen. Om ons, om jezelf, maar boven alles vooral om soms even niet hoeven huilen. Ik wens u allen, vanuit de grond van mijn hart, een fijne en feestelijke bevrijdingsdag!